

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ Z. L.**, bývajúceho v B., H. č. X., **2/ MUDr. H. L.**, bývajúcej v B., H. č. X., zastúpených JUDr. I. L., advokátkou v B., N. č. X., proti odporcom **1/ H. B.**, P. č. X. B., **2/ Mestská časť B. – S.M.**, V. č. X., B., **o nahradenie vyhlásenia vôle**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 9 C 52/2006, o dovolaní navrhovateľov 1/, 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. januára 2007, sp.zn. 2 Co 472/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ **o d m i e t a .**

Odporcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I uznesením z 13. septembra 2006, č.k. 9 C 52/06-23, nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal odporcom 1/, 2/ disponovať s podielom 86/120 nehnuteľnosti, zapísanej na LV č. X., parcele č. X. o výmere 493 m² a stavby na parcele č. X., súpisné číslo X., okres B. I, obec B. – mestská časť S.M., katastrálne územie S.M., ktorým by došlo k prevodu vlastníctva v podiele 86/120-tín k celku, do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Mal za to, že boli dostatočne osvedčené podmienky pre vydanie predbežného opatrenia, keď navrhovatelia 1/, 2/ preukázali dôvodnosť svojej obavy, že odporca 1/ mal úmysel odpredať svoj spoluvlastnícky podiel 86/120 k nehnuteľnosti spoluvlastníkovi F. s.r.o., napriek tomu, že navrhovatelia 1/, 2/ požiadali o odkúpenie bytu v predmetnej nehnuteľnosti do vlastníctva v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z.

Na odvolanie odporcov 1/, 2/ Krajský súd v Bratislave uznesením z 29. januára 2007, sp.zn. 2 Co 472/2006 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Uviedol, že navrhované predbežné opatrenie nemá vzťah k predmetu konania vo veci samej. Navyiac o kúpu spoluvlastníckeho podielu požiadal podielový spoluvlastník F. s.r.o., a z jeho žiadosti nie je osvedčené ani preukázané, že by konanie odporcov smerovalo k odpredaju podielu.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dňa 23. apríla 2007 dovolanie navrhovateľa 1/, 2/, ktorí ho navrhli zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Vytýkali odvolaciemu súdu, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberali skutkový a právny stav veci. Namietali, že súd v danom prípade prejedlikoval rozhodnutie vo veci samej namiesto toho, aby posúdil nutnosť dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi.

Odporcovia 1/, 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 1. júla 2007 (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého je s poukazom na ustanovenie § 372o zák.č. 273/2007 Z.z. potrebné vec právne posúdiť, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239

ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, **predbežnom opatrení**, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania navrhovateľov 1/, 2/ z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania navrhovateľov 1/, 2/ nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľov 1/, 2/ ako neprípustné podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným odporcom 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľom 1/, 2/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnili (§ 151 ods. 1 s použitím § 243b ods. 4 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. marca 2008

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :